

ROSES D'AMOR

LEMA: «TRES POEMES»

I

ORACIO A LES ROSES

Dolces roses florides al meu dins
de tant que us he mirat florir defora:
ulls de sol, ulls purs dels jardins,
ulls de seda d'aurora que s'esflora.

Dolces roses com llavis virginals
de besades d'estels i d'albes fines,
floridès als brots més alts
entornades d'espines.

Neguit que punx de cap a cap del brot
fins arribar a la flor, joia florida:
neguit d'idees per a fer-se mot,
sospirs i cants, oh roses de la vidal

Dolces roses espirituals,
roges de sang com úlceres descloses
oh roses venials
d'aquella mica de pecat que hi ha en les coses.

D'aquella mica de pecat de llavi ardent
santificat pel dolor que procrea;
roses del pensament,
roses pures de la ideal

Roses de la Bondat i de la Veritat,
roses de la Maldat i de la Mentida;
roses virtuoses, roses de pecat,
oh santes roses dolces de la vida.

Teniu l'espina ran de flor
—dolor ocult en la joia—
rialla dolça d'una mica de plor:
rosa d'amor al pit de cada noia.

Color de sang, secret de vida endins;
matí daurat, frescor de primavera.
Que en cada cor esclatin mil jardins,
que cada mot sigui una rosa vera.

Roses de la Bellesa que floriu
en l'esclat de l'essència de les coses.
Mireu, mireu quin color roig tan viu!
Pertot, pertot hi ha roses!

Dolces roses, ompliu els meus ulls,
floriu dintre mes nines;
oh cor de rosa de cada ull que culls
les grans clarors i les colors més fines.

Les grans belleses del món,
les rialles de gràcia de Déu que hi ha en les coses
només són
del gran roser del món, les dolces roses.

Roses d'amor, oh roses passionals,
ulls badats, mirades absortes,
que de tan plenes de secrets cordials
dintre d'una arca d'or heu restat mortes.

Roses sagrades d'aquell diví fervor
que duu l'amor, per instint, en les coses.
Oh dolces roses, en l'hora de l'amor,
feu que en mi hi hagi tremolors de roses.

I tu, rosa dels vents
—mil fulles, mil ventolines—
que també tens
el teu perfum i les teves espines.

Roses silents, quietes de tan belles,
encantades en vostra lluisor;
petites meravelles
de llum i de color.

Floriu al fons de l'esperit humà;
color de rosa per la terra tota;
roses al cor i al palmell de la ma
car sento el cor que en roses em degota

Roses pertot, floriu, roses, per tot:
roses en totes les coses,
roses en cada brot!
roses i roses i roses!

Campanetes de sol, drings de bondat;
notes de llum, d'harmonia florida;
lletania de roses per a la Humanitat,
roses per tota la vidal

Feu-nos la vida del vostre color,
ben clara, ben bella;
color de rosa, color d'il·lusió,
color de claror d'estrella.

Dolces roses florides al meu dins
de tant que us he mirat florir defora,
ulls de sol, ulls puríssims, divins,
ulls d'oracions del cor humà que plora.

II

IDIL·LI DE SANT FRANCESC I LES ROSES

El Pare San Francesc anava pel camí
i s'enduia la flaire
de cada rosa a mig florir
i la finor d'un vol d'ocells en l'aire.
I una veu misteriosa li va dir:

«Les roses fresques són de foc,
perquè en les teves caminades,
Francesc d'Assís, poc a poc,
les has besades».

I Sant Francesc restà humiliat
pensant que en el seu bes hi havia roses;
i caminava extassiat
i florien les roses i les coses.

Al seu davant, un corriol obscur
brodat de menta i sajolida
li deia que el goig és curt.
Perquè Francesc comprengué més la vida
i veié bé ço què és al cap d'avall,
el dolor, ocult al cor del pedruscall,
li feia una ferida.

I Sant Francesc anava pels camins
seguit d'un vol de rossinyols i aloses
i, a cada pas, florien nous jardins
i els seus camins eren florits de roses.

I, heus aquí que restà embadalit:
el front enlaire i les mans esteses,
lloant el TOT que en tot era florit
i beneint el foc que les branques ha enceses...

I el vol d'ocells se li parà a les mans
fent una cantadissa,
i la barba del Sant més Sant dels Sants
damunt el pit semblava una vardissa.

I Sant Francesc sentia dins la sang
un roserar que li floria
i arràn de cor li feia un esboranc
per on l'amor sortia.

I caminava món enllà, joiós,
de la rialla de Déu que hi ha en les coses,
i enlluernat de totes les clarors
així parlà a les roses:

«Germanes meves, perquè sou de sang
i sembleu llagues vives
i teniu un bes franc
que obra la boca fins a les genives

Quin clau us ha ferit
o bé quina llançada
que sou com una mà o com un pit
per on la sang s'hi ha escolada?».

I les roses digueren: «Sant Francesc,
que veus un Crist estès damunt la terra,
i veus les llagues obertes de fresc
en les flors esclatades per la serra.

El clau o llança és el raig de sol
que ens esclata a la vida;
florim perquè Déu vol
i perquè tú hi adoris la ferida».

I Sant Francesc passà amorosament,
embriagat d'adoració i de flaire,
i, a cada pas que feia, vers ponent
veia vermell de sang un Crist en l'aire.

I en cada mà de Crist i en cada peu
i en el costat esquerra, hi veia roses;
i la sang i les llagues de la Creu
les veia reflectides en les coses.

I, pensant en la Creu, es posà trist
i caigué extassiat i obert de braços
i li aparagué Crist
i li marcà en el cos els sagrats passos

de la crucifixió. I, mentres tant,
que les ferides li eren descloses,
Francesc d'Assís anava somniant
que era un roser tot carregat de roses.

I Sant Francesc s'alçà il·luminat
pel sol ponent que li besava els passos
i, en lloc del sol, veié en la immensitat
un Crist obert de braços.

El vent passava i li deia: «Germà!»
I ell responia: «Germà vent que passes»
i els ocells no paraven de cantar
i el pedruscall cantava també sota ses passes.

La joia li floria al cor i a les mans.
—Joia d'amor i de úlceres descloses—
«Germanes herbes! arbricons germans!
Germana terra! i germanes roses!».

Eren més fins els pujols i els comellars;
eren més fines totes les colines
i beneïa els arços i els esvarserars
i, amorós, deia: «Germanes espines!».

I les roses digueren: «En tes mans
hem fet una florida
perquè de tots els Sants
ets el que tens l'olor més exquisida».

I Sant Francesc va fer: «Oh germà vent!
tú que ets tot llavis per a besar les coses
però, a voltes, passes com un llop furient,
no esfullis les germanes roses!».

I el vent passava amorosit i fresc
com un llop fet anyell, tot cantarella,
i beneïa el pas de Sant Francesc
que per al món era una maravella.

Les roses omplenaven cada brot
i tots els brots eren boques descloses
que lloaven a Déu: i, en cada mot
Francesc d'Assis hi veia esclats de roses.

La pàl·lida claror del sol ponent
li besava la testa beneïda
i passava somrient:
el germà gran de la germana vida.

I, mentres s'extingia la claror
i el repòs queia damunt totes les coses
es perdé món enllà... «El Pobriçó»,
i beneïa les germanes roses.

III

ROSES MORTES

Dintre una arca, marcides i colltortes
d'enyorament d'uns llavis virginals,
hi ha unes roses mortes
que jo sé immortals.

Provablement les va collir el meu avi
un dia de festeig
i l'àvia les tenia sota el llavi
i es redreçaven en sentir el panteig

del pit arrabassat per l'abraçada
del braç nervut i fornit
i s'enrogien en la cara besada
i en la sang dins del pit.

I l'avi i l'àvia es marciren
com dues roses dalt d'un brot
i els sepulcres s'obriren
com una arca d'or vell que ho guarda tot

i avui d'aquelles sendres apagades
sota la llosa sepulcral
nosaltres som les noves flamarades
i així el foc de la Pàtria es fa immortal.

Vaig per tocar les roses i s'hi oposa
la por que es tornin pols sobre les mans
i el saber què vol dir una rosa
que ha estat cullida uns cent anys abans.

Potser fou per aquesta galania
que la meua àvia es va deixa' estimar
i al fons d'aquestes roses ja hi havia
un bri d'aquesta veu que em fa cantar

i aquesta llum que em fa mirar les coses
i me les torna totes transparents
i, potser, per la gràcia d'unes roses
dintre d'una arca hi ha tants pensaments.

Aquestes roses seculars, marcides
sobre un full de paper descolorit,
porten el gèrm sagrat d'unes vides
que han florit fins avui de pit a pit

i floriran demà, car l'arca tanca
la saba racial fins al present
i es pot marcir una rosa dalt la branca
però, mai la que ha florit al pensament.

Salvador Perarnau Canal.

ACTIVIDADES DEL CENTRO

Sección de Ciencias Morales y Políticas

Ciclo de controversias de interés local y comarcal

Esta Sección organiza para el curso 1963-64 un nuevo Ciclo de Controversias de interés local y comarcal. Con el fin de darle la máxima amplitud y representación de opiniones, se ha decidido dirigirse a todas las personas que por

amor a nuestra Ciudad y Comarca quieran estudiar y desarrollar algún tema apropiado.

Por tanto, lector, esta Sección te invita a que, si te es posible y agradable, presentes un Resumen o Guión del tema que podrías desarrollar, el cual puede versar sobre cualquier materia, económica, social, urbanística, cultural, geográfica, moral, recreativa, etc., mientras tenga rela-